

תלמודו בידו

דף מד עמוד ב

א] לחכמים, מה למדים מ"משרת" ?

ב] מהיכן למדים דין טעם כעיקר בשאר איסורי התורה ?

ג] לר' עקיבא, מהיכן נלמד דין טעם כעיקר, ומדוע לא הודו לו חכמים ?

ד] ממתי טעם הבלוע בקדירה על ידי בישול נחשב נותן טעם לפגם ?

ה] האם ניתן ללמוד דין טעם כעיקר מבשר בחלב ?

א] דין טעם כעיקר. כגון מים ששרה בהם ענבים ויש בהם טעם של יין, אם שתה נזיר כזית מן המים, לוקה. שאף המים עצמם נעשו איסור.

ב] קל וחומר מנזיר הקל: 1. שהנזיר אין איסורו לעולם. 2. אין באיסורו איסור הנאה. 3. יש היתר לאיסורו על ידי שאילת חכם.

כל שכן כלאי הכרם שאסורים לעולם, ואסורים בהנאה, ואין היתר לאיסורם. וכן ערלה, אף שאינה איסור עולם, הרי אסורה בהנאה ואין היתר לאיסורה.

ג] ר' עקיבא: מגיעולי נכרים [אבל "משרת" מלמד שהיתר מצטרף לאיסור]. שהתורה אמרה שכלים שבישלו בהם המדקנים באותו היום, יש להגעילם לפני שיבשל בו ישראל, כדי שהאיסור לא יתן טעם בתבשיל.

חכמים: גיעולי נכרים חידוש הוא, ואין ללמוד משם דין טעם כעיקר בשאר איסורים. שכן צריך להכשיר הכלי אף שהטעם שנבלע בדופניו מתחיל להיפגם מיד. ובכל התורה נותן טעם לפגם מותר [נלמד מנבילה שרק הראויה לגר אסורה].

ד] משיעבור לילה לאחר הבישול. (רש"י)

ה] לא ניתן. מפני שבשר בחלב חידוש הוא, שכן בשר ששרה בחלב מותר [מן התורה] אף על פי שנבלע בו טעם חלב. ואילו אם יבשלם יחד, אסורים באכילה.